

Бодљикаво пресе

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 5.— ДИНАРА

Претплату прима «Преса» за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 60.— дин.,
полугодишње 120.—, годишње 240
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 14 АВГУСТА 1943

БРОЈ 90 — ГОД. III.

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

НА КЛАЦКАЛИЦИ

РУЗВЕЛТ: Изгледа да је ово трула дасна...

СПОЉНИ У ЛОНДОНУ ВЕЋ УЗДИШУ -

Енглези почеше да се много хвале
Па се и шепуре као беле лале
Кажу да одбрана сумарене меље
Ал у ствари то су само лепе жеље
Јер хиљаде тона сваког дана тоне
Зато се бродови од пловидбе клоне
А када не плове нема ни ризика
Зато је и била радост и повика
Ал' опет се шапне и призна кроз зуб -
Да «штуке» цистерне и бродове лубе
И да штета расте а лађа све мање
Па на мору није ружичасто стање
Довоз је све мањи и морнара нема
Па је сад ортане ухватила трема
Јер без флоте они не могу да зину
Зато се са правом сутрашњице брину.

Сви пророци после Христа
Гаде увек посла иста
Очи мутне, стазе уске
Па путају као гуске
Ал' још увек гаје наду
Да ће наћи праву цалу

Мудрост у Кентербери-у

— Ако нас болшевизам зб иља једнога дана угрози!
— Тада ћемо се молити против њега.

ПРЕГЛЕД ПОДМОРНИЦЕ МОРА БРИШУ

Покварена многа енглеска ујдурма
Сад је већ слободна и држава Бурма
И Кина прогледа и отвори очи
А Индија цела за слободу скочи
Па и Филипини одахнуше мало
До туђе управе мало им је стало
Зато англосаски ортаци су бесни
Азиски сокаци постали су тесни
А на Пацифику не могу да макну
Чим се напред крену, одмах се спотакну
Мак Артур се жури као неки ветар
Напредује дневно он по милиметар
Ако тако «жури» за година триста
Ситуација ће бити увек иста
Ал се Англосакси ни мало не брину
Јер Мак Артур њихов првак за брзину.

Кад постоје лична уверења
И о свету сасвим стручна мњења
Не помажу ни свађе ни трења
Ал' када се овај програм мења
Људи онда лажу без призрења
И на крају кажу: «До виђења!»

ПРЕГЛЕД СТРАНЕ ШТАМПЕ

КО ЋЕ КОГА!

Стокхолм, августа. — Међу ор-
тацима је дивна слога па зато
стајно вуку клипка. Черчил хоће
да 'Подвали' Стаљину, а Рузвелт
Черчилу. Стаљин се пак са своје
стране труди да подвали обојици.

ПАРЛАМЕНТАРИЗАМ У ДОЊЕМ ДОМУ

Амстердам, августа. — Из Лон-
дона јављају да је у Доњем До-
му дошло до туче између кале-
тана Алекса Канингема-Ред и
командера Локера Лампсона. О-
бојица су чланови Доњег Дома и
као први претставници енглеске
демократије и парламентаризма
они су се кочијашки потулили.
Лампсон је добио грдну чворуру
на томену и сада се тужи...

ПРОБАЈУ ТЕРЕН

Рабат, августа. — Тек сада се
сазнаје да је приликом састанка
у Казаблани Рузвелт питао, она-
ко испод жита, да ли би маро-
кански султан пристао да прими
протекторат Америке. Обећавана
су златна брда али под условом
да се то држи у тајности од
Жироса.

Није њима стало до Марока
већ хоће само да помогну Жи-
роу.

НЕКА ГРЕШКА

Лондон, августа. — Таман су се
Енглези похвалили да су прона-
шли мелем против подморница,
кад статистика изнесе да је за
четири недеље потопљено скоро
милион тона.

Биће да је била нека грешка!

Савезничка обећања

Москва, августа. — Сов-
јетски лист «Правда» донео
је листу на којој се налази
списак обећања Рузвелта и
Черчила. На крају се кон-
статује да су сва ова обећа-
ња остала само обећања и
да совјетска војска већ две
године на својој грбачи сно-
си сав терет рата. Зато
«Правда» предлаже да се
поновно тражи списак обе-
ћања од савезника, да би се
видело јесу ли ова обећања
сасвим избледела или ће о-
стати обећања.

САВЕЗНИЧКИ ТЕРЦЕТ

Лондон, августа. — Пошто на
досадањим састанцима није учес-
твовало Стаљин, предвиђен је
нови састанак Черчила и Рузвел-
та на коме треба да присуствује
и Стаљин.

Главни разлог овог састанка је
убеђивање Стаљина да већ по-
стоји други фронт, пошто Ђур-
ђијанац сматра да постоји само
«ерзац» другог фронта.

БЛАГО СЛЕПЦИМА

Њујорк, јула. — Неколико ле-
кара повратили су вид једном а-
меричком слепцу по имену Нокс.
Кад је видео, шта се око њега
дешава и како пали јапанско сун-
це, замолио је лекаре да га по-
врате у стање у коме је био, да
му не би испале очи.

ОТРЕЗНИЛИ СЕ

Вашингтон, августа. — Кордел
Хал је изјавио да не треба гајити
претеран оптимизам у погледу
краја рата пошто још има да бу-
де: Вуна кићол!

РАСКИНУТ БРАК

Сиднеј, августа. — Дуг и сре-
дан брак између великих аустра-
лијских листова и Лондона раз-
веден је на штету Лондона. По-
што се већ пре дужег времена
појавио нови заводник Вашинг-
тон, брак је напукао док се није
сасвим распао и тако сада Ау-
стралија слуша сугестије Ва-
шингтона.

Ускоро се очекује да ће бити
склопљен брак са новим завод-
ником.

НАРАВОУЧЕНИЈЕ

У ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

НЕКОМ СЕ ПРЕСИПА, А НЕКОМ ПРЕСУШИЛО

Њујорк, августа. — После члан-
ка енглеског новинара Саундерса
објављеног у «Њус Крониклу» од-
говорио му је амерички фабри-
кант ратног материјала Самуило
Дијамант у «Њујорк Посту»:

— Истина је да имамо велику
зараду, а то смо постигли нашим
трудом и напором да рат започ-
не. Није то био лак посао, него
напротив врло дуготрајан и на-
поран. Сада је право да направи-
мо добар профит. А што радни-
ци тешко живе и штрајкују то је
њихова судбина. Нека се боре.
Ми смо се борили да нама буде
добро, а они нека буду срећни
што смо их усполили у ратној ин-
дустрији. Иначе да није рата не
би за њих било никаквог посла.
Све више увиђам да не вреди ни-
ког помагати и дати му милости-

њу јер одмах постане безобра-
зан.

Госле овога чланка радници из
његових фабрика много су се за-
хвалили господину Дијаманту на
његовом хуманом ратном послу.

ПРОМАШИО БЛЕФ

Техеран, јула. — У персиској
престоници влада глад па већ не-
колико недеља трају нереди. А-
мериканци су хтели да умире на-
род. Зато натоваре неколико ка-
миона џаковима на којима је пи-
сало «жито из Америке» и ове
камионе протераше кроз целу
варош.

Наравно, на сваком камиону су
били митраљеви. Међутим, у јед-
ној улици изгладнели Персијанци
навале на кола и заузму. Али у
џаковима није било жито, већ
слама. Нова храна за енглеске
«штићенике».

— Нисам ја крив што ми цркве стоје на путу.

Бодљике

БОДЉЕ

Спортишки еширани

Нама лежи то у крви
«Дон Жуан» је увек први
И трке су доказ нов
Тај ће паре да заради
На Жуане ко се клади
И цокеја слуша зов.

НЕ ПРИЈА ИМ АСФАЛТ

У последње време је примећено да одлични провинцијски клубови губе у Београду. Неки тврде да играчима из паланке не прија асфалт а други мисле да им шкоди кујна.

ЛЕПА СРАЗМЕРА

На бицикличким утакмицама било је око 20.000 душа, од којих је платило улазницу њих две стотине.

ПАРАЛЕЛНО СА РАДЊОМ

У летњем купу је «Хајдук» победо «Митића». Изгледа да форма «Митића» зависи од форме радње, па кадје је радња у скоку и тим постиже успехе и обрнуто.

Бодљикаве истине

Младу, живу и веселу удовицу или треба удати или затворити у манастир.

Човек може туђу жену гутати погледима па ипак чезнути за својом.

Они који се сувише одају сигним стварима постају, обично, неспособни за велике.

Муж не треба никада први да заспи и последњи да се пробуди.

Бог је мачки за одбрану дог нокте а жени језик.

Копија често пожње успех који је заслужио оригинал.

Боље је бити маторо дете него млади старац.

За владање над женом није довољно ватрено срце него и хладна глава.

Дефиниција лепоте

Модел код сликара: — Реците ми, молим вас, шта је то лепота?

Уметник: — То вам је госпођице рај за очи, пакао за душу, чистилиште за џеп.

Многа лице

— Погледај тамо, она два стара господина, који лице као јаје јајету!

— Можда су близнаци?
— Ама шта говориш глупости. Зар под старост?

НЕСРЕЋАН ОТАЦ

— Чудновато, да ви не волите музику, а све три кћери су вам музикалне.

— Драги пријатељу да су то ваша деца и ви бисте бежали од музике.

ОН ЈЕ ПОСЛЕДЊИ

— Ево младићу, добили сте сина.
— То није право, он је дошао последњи.

НЕДЕЉА ДО НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА, 8 АВГУСТ

Пошао ја јутрос сабајле на плажу и ухватио место у трамвају па сав срећан дремам на своје седишту када у кола уђе један брачни пар. Обоје позамашни. Како седоше одмах жена отпоче да говори као чегр-таљка. Хоћеш, нећеш, мораш да је слушаш.

— Слушај, богати Мико — каже она мужу — ти не мораш свуда да причаш да имаш проширење стомака...

— Каква је то опет тајна? упита муж и брише знојаво чело.

— Неће нико да нас зове на ручак — додаје она а он се чешка по ћели па каже:

— Право велиш...

ПОНЕДЕЉАК, 9 АВГУСТ

Мој кум Љуба познат је као веселац и шљивчина. Сретнем нем га данас он се наоблачио, што веле, тек што му киша не кане из чела.

— Шта је куме? Шта си се снаужио? питам га ја.

— Море мари! Јуче ми био рођендан па сам надобијао толико поклана да не могу све да их понесем.

— Зар сада толики поклони? Па шта си све добио? — чудим се ја.

— Од таште сам добио машну и од жене машну. Једну сам везао око гуше а другу сам оставио код куће јер не могу да је понесем...

УТОРАК, 10 АВГУСТ

Пођемо ја и жена на пијаци и успут сретнемо комшику Веру. После обилгатних поздравља упита моја Сојка:

— Баш ме је изненадила веридба вашег брата. Је ли то љубав на први поглед. Па нема ни две недеље како је говорио да је убеђени противник брака.

— Није љубав на први поглед, али је на други...

— Како то?

— Па тако, када је први пут срео Нату, није знао да је њен отац милионар.

СРЕДА, 11 АВГУСТ

— Јао, слатка, што је данас тешко са послугом, — закука јутрос госпа Савка, моја лепа комшика — иначе по занимању удовица — када дође на кафу код моје жене.

— Сигурно се нешто десило? — умешах се ја у разговор, јер сам много волео да разговарам са лепом комшиком.

— Било је, како да није било — вели она љутито. Најурила сам моју Марију...

— Шта је урадила? — чуди се моја жена. Па она је баш добра и поштена девојка...

— Добијем ја од господина Боре, доктора, пар гусака па јој кажем: Јесте ли Марија јели гуске? — А она мени каже: Јела их нисам али сам их често служила... Ја осетих где нишани са овим па је ухватим за рамена и најурих.

ЧЕТВРТАК, 12 АВГУСТ

Пре десетак дана Драги монден отишао на плажу и тамо му неко украо златан сат. Кукао он и проклињао неколико дана, када се, одједном, данас, појави са својим украденим сатом

— Где га нађе? — питамо га ми а он се смеје.

— Море, лопов био нека будала. Замисли, украо златан сат па отишао да га прода у Заложну банку.

— Па шта је било — распитујемо се ми.

— Шта је могло да буде? Овај сат већ двадесет година иде четири пет пута у «рем» па су га одмах познали и јавили ми телефоном.

ПЕТАК, 13 АВГУСТ

У друштву се поведе разговор о разним професијама па тако неко рече да је лекарски позив много племенитији него други позиви, рецимо адвокатски

— То није истина, — викну Марко адвокат.

— Како није истина — опонира му Стева фармацејт, — када лекар лечи и спасава а адвокат само упропашћује.

— То су приче — вели Марко. Све је то исто. Адвокат ти отвори очи, а доктор ти затвори. Ту је једина разлика, али обојица ти наплаћују ту услугу, па када добро промислиш, адвокат је кориснији и хуманији јер те бар остави у животу.

СУБОТА, 14 АВГУСТ

Трајко предузимач посвађао се «на мртво» са Цанетом, својим кумом, такође предузимачем. Свађа је била врло озбиљна па је Трајко чак ударио Цанету шамар. Сада се сви шале са њим у кафани, али он узима ствар озбиљно па не види да га дирају.

— Знаш ли, бре, Трајче да Цане учи боксовање... — каже му Тоше бакалин.

— Ако џанум — вели он. Учим се и ја.

— А шта ти учиш?...

— Трчање... — каже Трајче и шеретски се смеје.

Данас

БОДЉЕ

СЕЉАКУ

Наш је геџа вредан, пигом
Зато сад са жетвом хита
Да обори новим житом
Скupu цену паљског жита
Свака гуша биће сита
Када роди толко жита.

КУКУРУЗУ

Када неће сила виша
Да на време падне киша
Кукуруз је спор
А сељаку с наших страна
Кукуруз је главна храна
Ту је, бато, чвор.

ЖЕГИ

Твоја снага већ истекла
Месећ си нас дана пекла
Ал' сад ти је крај
Јер јесен већ зна шта ради
Хоће да нас све расхлади
И то сасвим фрај.

ЧАРОБНОЈ КАФИ

Жена која верност чува
Мужу тазе кафу скува
А чим гутљај муж прогуне
Фришка љубав онда суне
Реп подвије као штене
Па у жену ваздан блене.

СЕБИЧЊАЦИМА

Код нас дању ил у зору
Сви певуше ал у хору
Нек се ори глас
Уз ракију ил уз шилер
Глас вежбају сви за трипер
У пићу је спас.

Бодљикави лексикон

Проницљивост — често је то особина неке будале коју његови пријатељи сматрају оштроумним.

Срце — несмотрени посредник између илузија и стварности.

Мисао — поставља речи.

Часовник — сито за време.

Састанак — неспоразум између две особе које једна другу чекају на различитим местима.

Оригиналност — савршена уметност, која нажалост има ту ману што се њоме баве многи почетници.

Мода — индустријализација смешног.

Памћење — чивилук искуства.

Вино — рингишпил у течном стању.

Кишобран — гљива гардеробе.

Наивност — својство до којег жене доспу многобројним ситним лукавствима.

Дакле — травка која често никне у говорима оног који нема шта да каже.

Љубав — ништавна стварчица која већ вековима успева толико, да са њоме стално озбиљно поступају.

Хидроавион — авион у купателу костиму.

Тика-така — дисање часовника.

Главни уредник: Теодор Докић.
Власник и издавач: «Прозетна заједница» а. д.

Телефон редакције: 25-681.
Штампа «ЛУЧА», Београд, Краљице Наталије бр. 100.

„МОДЕРНО“

— Није баш луксузно, али ако вам нешто треба звоно је при руци.

Помаже лагати

Донео Ера две-три вреће чисте пшенице на вашар. Наиђе неки трговац, захвати прегршт жита у шаку, па рече Ери: »Море, Еро, у овом твој житу има кукоља!
— Има, господине! — одобрава Ера. — Па, има море и горушице!
— Има господине! опет одобрава Ера. — Има и земље доста!
— Има, господине одговара Ера. На

то зеленаш баца љутито ону прегршт у врећу па подвикну Ери:
— Море, Еро! Кад ја већ кудим твоју муку, зашто је бре, кудиш и ти? — Па, помажем ти лагати, господине! — одговори Ера.

Најтачније тумачење

Професор ботанике тумачи ђацима:
— Пазите сви овамо, из чега се састоји свако дрво: прво, скинем ли капут, то је кора, а затим скинем ли прслук и кошуљу, то је лика. А шта је онда све ово друго што је остало?
— Дрво, одговорише ђаци...
— Тако је, види се да добро мислите, а сада идемо даље...
— О —

Деси се пре неки дан госпон Пери док је терао точак, да неки други бициклиста налети на њега, обори га и продужи мирно да тера даље. Један пролазник, врло пажљив свакако, притрча јадном госпон Пери и помогне му свесрдно да стресе прашину са одела. И за све време претећи драо се на оног бициклисту који се удаљавао: »Захвали Бога што си нашао да обориш једну јадну будалу, али да се то мени десило!...«

А јадник госн' Пери мораде му се још и захвалити.

Наши људи и Професор Мика историчар

Професор Степа који је предавао историју био је један од оних наставника, чији се час са задовољством очекивао. Према ђацима био је претерано добар, волео их је све без разлике, опходило се више као друг него као старешина, опомињао их непрестано, али никада ниједног није казнио. Његови часови били су необично интересантни. Тако је његово предавање о Косовском боју, по прикљешкама које су у оно доба »хватале«, дословно изгледало овако:

— Децо, мир! — Последњи пут смо стали код — врата затворите ви тамо — код Косовске битке — сасвим Стојановићу, сасвим затворите! Срби су се борили на челу са својим кнезом који се зваше — Гођевац, тебе као да не занима много шта ја говорим? — зваше Лазар. Битка је била на Косовом Пољу, а то значи — ако је коме од вас до игре нека иде напоље? — значи да је на њему било много Косова.

Турски султан Мурат био је већ на Косову с војском и, пре него што ће почети бој посла Србима посланика с условима — Дај ми, Драгомире, тај перорез, зар је сада време да се секу клупе? — да се покоре и предаду, — шешире, Марко, треба оставити у ходнику, а не да сада сметају и теби и твојем другу до тебе! — предаду оружје.

Кнез Лазар је одмах сазвао

своје доглавнике на саветовање и његов одговор је гласио — Јовановићу, помакни се мало у страну да видим шта ради тај и за твојих леђа — одговор је гласио да се неће покорити. Цар Мурат није имао шта друго да уради него да нареди: — Живане, изуацићу те кроз прозор, ако се још једном окренеш! — нареди да битка почне.

Битка је почела ујутру. На заповест кнеза Лазара — Не смејте се ви тамо у углу! — Срби су се брзо спремали и дали јуначки отпор. Срби су се храбро борили — а ви? Ви сте у последњој клупи прави неваљалци! — и победили би сигурно Турке да није — магарца, као што сте ви у трећој клупе нема нигде! — да није султанов син који се звао — Богољуб опет не пази — Бајазит, кренуо одморну војску и зашао Србима иза — иза тебе, Стојане, опет нешто шушка? — иза леђа.

Ипак, и та одморна војска не би могла ништа да учини противу српске храбрости која је извирила из — тог буџака опет неко гунђа! — из њихове љубави према слободи, кнезу и отаџбини. Тада се нађе срамни издајница — Миливоје опет нешто шара по клупи — по имену Вук Бранковић.

Вук је извео своју војску, а остали су се поплашили и збунили. Још се тада деси нешто нео-

чекивано: кнез Лазар паде — с клупе се за време часа ништа не склања, Перићу — кнез паде с коња. Срби су помислили да је кнез већ по — по лицу ти се Спасоје, види да те ништа од свег овога не занима — погинуо и почну — спремати књиге за издазак сме се тек онда када звоно зазвони — почну бежати.

Тако је већ у подне завршена битка коју је народни гуслар опевао овим речима — Сад ћу ја теби, Ђорђе доћи и показати за све твоје безобразлуке! За данас доста! А ко идућег часа не буде умео да понови од речи до речи што сам данас рекао, добиће јединицу!

Бодликава

Удариле илинденске врућине, је уосталом и традиција, исушиле све живо, Комбинације, прогнозе и спекулације. Све то вене под жарким зрацима немилостивог августовског сунца које паде и пече. Ова суша и велика жега нарочито су опасне по брачни морал и верност, јер не постоји осетљивије и нежније биљке него што је верност. Њој шкоди велика влага, али далеко је суша и жега, јер се брзо осуши и свене и после може само да се сади нова, пошто је верност кратковечна биљка.

Али много више од верности ове врућине угрожавају џепове. Иначе суви, они се на жеги тако окоре да се у њима грош не може сачувати. А баш у ово доба плаже и бостана човек има највише потребе за парам. Нарочито млад свет. Већ кад споменух бостан, морам да констатујем да су многи нестрпљиви обрали зелен бостан само зато што им језик бржи од памети, што не слушају старијег и паметнијег јер желе да се истакну и падну у очи. Ал навикао свет на лубендињу и на дупло везано, па верује да се у овој суши може добро проћи са тим системом. А греше. Лубендиња је давно изашла из моде а и они који играју на дупло везано одавно су остали шворци и увидели да то није добар систем а још мање сигуран пут за заруду и добитак. Ал' шта да се ра-

— Шта! Триста динара си дала за тај шешир! Па то је грех.
— Не брени се. Тај грех иде на моју главу.

На исти калуп

— Зашто си добио слабу оцену из немачког писменог задатка?
— Па знаш, ја сам се при писању задатака строго придржавао оног нашег правила: Пиши како говориш.

— Јесте ли увек наступали са спонивима!
— Нисам, док нисам постао кратковид, имао сам циркус бува.

РАВАЈЛО ТУЖИ БАБА

наши крајевци

Равајло се суди

Јопет сам мору дупаднем у Кајшарске руке па сам се бори- јо али не помаже и Зато одем код двоката и Кажем не жалим вала ни краве да продам али о- љу. Да га гоним до боже куће и двокат ми каже да он галантира да ће га добијемо и Тако ја тужим Алексу кмета. бре Ооће бити неће бити Повуци потегни и ми дођемо до суочења и ја нудим заклетву а мој двокат виче каква бре заклетва какви бакра- чи него ћемо ми овако с поли- графи дистерамо ствар на чисто а после ми мига соко и шапће зар си бре луд да правиш фал- цификат и кривоклетство за три пљаде динара и ја се пишмани.

Пита ме судија смем ли да се закунем а ја врдакам па ја овам ја онам а не прилазим близу крст. Оно јес да сам понео у по- јас један камен због зашто ако дође до заклетву мош се кунеш како оћеш и опет ти неће ништа буде јербо све иде у ону камени- цу ал за суд се плашим Јер ако те увате у таку варанцију и по- двалу стрпау те у бајбок зато ја кажем судији да Нећу мешам бога у сваку залудницу, а суди- ја ми каже па ти се малочас ну- дијо а ја му велим па То је због тога што се нисам договоријо с мога двоката и тако ти ја извр- дам од заклетву а судија ми ка- же е Онда буразеру мора Доду- станеш од тужбе јербо немаш доказа а Ја намигнем на двоката а он само трепће и Ја већ ви- до да сам уредијо ствар па му подвикнем што ми је подвалијо а он каже море Глај си посао и- ма га гонимо на пелацију и ка- сацију само ће скупо Диспадно таксе а ја му кажем море равај- ло ће плати Замлела се пара са- мо ме брине ово што је Опекла звезда и оће дизгори курузе а сељак је обро зелен бостан ако не буде куруза ал ме Јопет те- ши што је било толко шенице Ко што и епамтим и јопет ће се извади штета али за сено ће запне јербо ова суша све изго- ре ал Воће је родило све се ло- ме гране и Ту ће се извадимо на шљиве и вино па зато и ако

не роди куруз биће берићете и за нас нема зиме јербо нам је секира упала у мед и ми нисмо луди да је вадимо.

ваш равајло

Ко је крив?

На крају школске године дола- зи инспектор у гимназију и при- сствује часу из српског језика. Инспектор пита једног ђака:

— Реците ми ко је написао »Горски Вијенац«?

Ћутање.
Инспектор се обраћа целом ра- зреду:

— Ко зна да ми каже ко је на- писао »Горски Вијенац«?

Опет ћутање.
Инспектор потиче:

— Један Црногорац!

На то се лено диже један пле- ћати огроман ђак, тамо негде из последњих клупа:

— Божја ми вјера, господине инспекторе, ја нијесам!

Сав црвен од љутине због о- ваког незнања, инспектор скочи и изиђе из разреда. У професор- ску канцеларију улази љут и тре- скајући вратима узвикује:

— Е, ово је страшно! Замисли- те, господе професори, ја питам ко је написао »Горски Вијенац«, а један мамлаз ми одговара »Бо- жја ми вјера, ја нијесам«!

На то ће професор математике бојаљливо рећи:

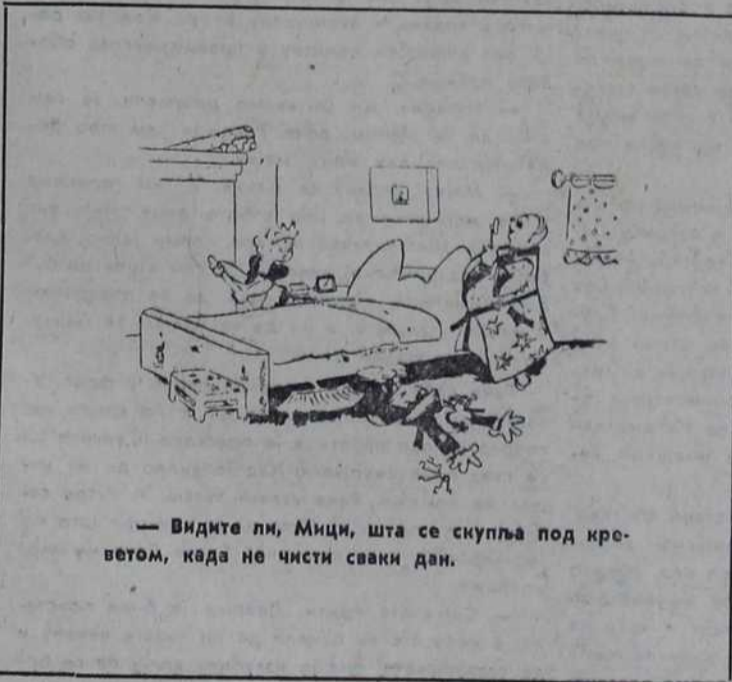
— Па што се љутите, господи- не инспекторе, можда и није — баш он!..

Козерија

ди кад младеж никад неће да користи туђе искуство, већ ми- сли да све боље зна, па кад се опари онда криви друге за свој малер.

Али никоме није горе на овој врућини од ђака који су пока- зали слабе резултате па мора да полагају у августу. Они нити мо- гу да оду на плажу а још ма- ње да уче код куће, јер шта им вреди што гледају у књигу ка- да из главе више испари него што могу да науче. Жега све ве- ћа, плажа све лепша и интере- сантнија, а испити све ближи. Мука жива. Зато би наставници морали да имају увиђавности и

да не истражују баш много од ових малерозних ђака који на овој припеци треба да испеку знање. А ко је још на летњој жеги нешто научио? У најбољем случају може да опрљи кожу на сунцу или да промукне од хла- дног шприцера. То су једине ко- ристи од жеге и запаре коју па- метан свет избегава, јер после сваке жеге долазе олује и непо- года које паметне освеже а бу- даде и неразумне упропасте. О- во особито важи за бракове ко- ји су као и јело на врућини, склони квару, па мора да се мно- го води рачуна на овој жеги да се не би покварили. У нормално време бракови су стављани на лед за време лета, пошто су муж и жена одлазили у бању. Али сад нема тога вентила па зато треба и много више опрезности.

ПОГОДИО

— Ти имаш 3 јабуке, а брат ти одузме две. Ка- как ће резултат бити!
— Туча, господине професоре.

Професорски изговор

Нешто из штедне а нешто сто- књиге, тек професор Аца купи га што се разуме само у своје један врло ружан кишобран.

— Страшан је забоба, рећи ће му жена. А он да би се оправ- дао збуњено ће:

— Па, употребићу га и онако, само кад буде падала киша.

Лична дефиниција

На испитима из Грађанског пра- ва пита професор кандидата:

— Реците ми шта је то брак.

Кандидат, младић врло беза- злена изгледа одговори сасвим својом лично дефиницијом:

— Брак је сан слободног чове- ка.

Професор на такав неочекива- ни одговор поново запита мла- дића:

— Према вама шта је то сло- бода?

— Слобода? То је сањ жењеног човека.

— Ујаче! Заборавио сам нов- чаник код куће. Можете ли ми позајмити 1000 динара.

— Не могу. Ево ти пет динара за трамвај да идеш до куће по новчаник.

Полицајац, који је крадљивцу поставио замку и неколико часо- ва чекао да га ухвати у моменту када упада кроз прозор:

— Упадај, већ једном, или ми се губи с очию.

— Шта видимо изнад себе кад је лепо време?

— Небо!

— А кад киша пада?

— Кишобран!

— Замисли, овај ме безобраз- ник Јова, упоредио с крапнским прачовеком.

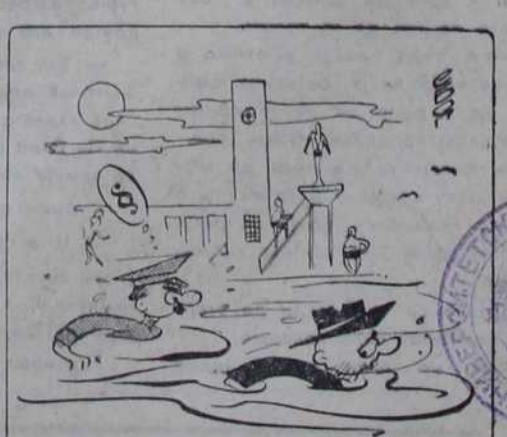
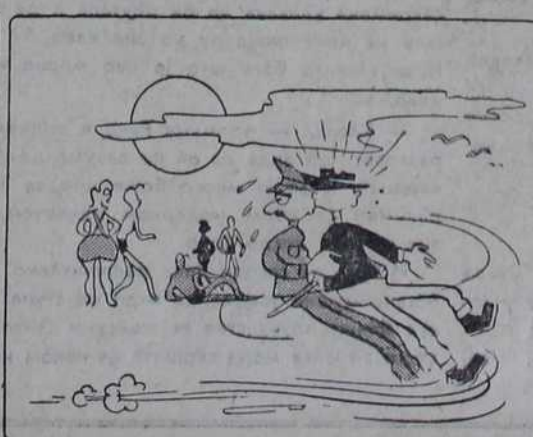
— Ех брате, грехота што узре- ди покојника кад му није ништа крив.

Пакост

Једна стара уседелица оде да посети зоолошки врт и застаде пред кавезом једног лава, који поче одмах одавати знаке неког немира, нервозе.

— Невероватно је узвикну не млада госпођица, како се ове животиње узбуђују кад осете ми- рис свежег меса!

ЛОПОВАЦА И РЕВНОСНИ ЖАЦА

ДОБАР КОМШИЛУК

Зага и Зора, две прве комшике, седе штоно веле врата до врата, засејале заједнички пролетос башту. Њих две саме по цео дан, мужеви на раду а потрефило се да обе немају деце па им ко од шале било изриљати осамстотина квадратних метара и засејати кромпиром, луком, грашком, боранијом и парадајзом. И све би било не може бити боље да госпа Зага једно јутро не констатова да је Зора синоћ брала боранију у њеној половини баште. Наравно, она није могла одолети срцу да то не пребази госпа Зори, која када чу оптужбу суну као осика.

— Зар ја да ти крадем боранију, роспијо матора. Да бог да ти је скували за даћу.

Зага се нађе увређена на израз »роспија«, па онако уз реч помену да је Зора кувала кафу неком бифецији из комшилука. И тако реч по реч њих две се добро завадише.

Уместо раније слоге и пријатељства, сада су по цео дан једна другој чиниле ситне пакости: чупале парадајз, просипале кишницу из корита и, наравно, неуморно се оговарале.

Једног дана нестале Перки, бакалки из комшилука, једна лепа кокица граорасте боје, коју је Перка много волела. Некако баш у то време освану од госпа Заге у живинарнику једна лила кокошка која је имала врло чудан изглед и да није била друге боје могао би се човек заклет да је то лично госпа Перкина граорка.

Зора је оберучке дохватила прилику да оговара своју супарницу па је одмах свуда по комшилуку испричала да је та лила кокошка она нестала граорка Перке бакалке, само ју је Зага ноћу офарбала са оним мастилом који се сипа у јастучиће за печат. Она то јавно рече госпа Заги у авлији, али јој ова не остаде дужна:

— Ју, господ те убио да бог да, фракафуљо једна, шта измишљаш за мене. Ова је кокошка од чувене расе »вијантот« и таква јој физиономија, зато пушћа лила фарбу. А та граорка госпа Перкина има беле ноге, а ова моја има жуте ноге.

— Море, и ноге си јој офарбала са фарбу за патос, — вели госпа Зора и све сикће.

Дође ово до ушију и госпа Перки она уђе у авлију са читавом делегацијом. Хтеле су да се увере да ли је то њена граорка, као што тврди госпа Зора.

— Пусту на сокак ако смеш, па ће да видиш гди иде на лега, — виче госпа Перка на глас.

— Ју, баш си фина, да пустим овакву кокошку на сокак, а мој Тоза је прекијуче донео из Жабаре па није навикла на велику варош и хоће да шмугне у ове баште па кој да је тражи.

— А онда да је умочимо у врућу воду да јој се скине фарба, да видимо да ли је оригинал лила, предлаже госпа Зора.

— Нисам ваљда луда да шурим живу кокошку и то ову што кошта хиљадарку јер је од расу, одбија госпа Зага захтеве »коми-сијек«.

И тако се не могаде да утврди идентитет лила кокошке.

Али, не лези враже, једно

предвече госпа Зага пусти живину на пољанче пред њеном кућом и када су кокошке хтеле да се врате у своје гнездо наиђе један аутомобил лудом брзином и упаде сред кокошију, а том приликом згази баш ту лила кокошку.

Кочнице зашкрипаше и ауто застаде дваестак метара од места несреће, а госпа Зага, која је у међувремену истрчала, већ се понада да је шофер стао да јој плати отштету. Међутим, шофер камиона, неки окретан Чубурац, имао је паметнија посла. Он отрча до прегажене кокошке, зграби је и однесе у свој ауто. Затим даде пун гас и одјуриса улицом. Узалуд је госпа Зага викала:

»Стој бре, дај ми лумеру, у кварт... Док је она ово изрекла ауто је већ ишчезао иза неке окуке. Наравно, око ње се окупи цео комшилук који је коментаришао догађај и сажаљевао је због ове несреће, па је ту била и госпа Зора оја је само сеирисала. У томе наиђе из своје ав-

лије и Перка бакалка, а Зора јој довикну:

— Ето, Перка, да видиш да има бога! Отето проклето!

Чим изрече ово, она потрча на средину улице где је било остало нешто перја од прегажене кокошке па победоносно подиже у вис неколико перушки:

— Ето видиш, Перка, да сам имала право. Ова је аспида укра- ла твоју граорку, ево види се по овом младом перју што је доцније избило. Ту нема мастила па се види лепо грао кокошка, а не страна раса из Жабари.

— Пас лаје, ветар носи, — сикће из прикрајка госпа Зага, а Перка јој довикује:

— Сад ћемо сви цумле у кварт па ће да видимо ко је тебе одредио да фарбаш с мастило туђе кокошке и да их преводиш у нову расу. Лопову ниједан.

— Ко је, бре, лопов? цинку Зага и полете на Перку па се направи русвај. И сад кварт има да размрси ово живинарско-комшиско, морално и пољопривредно питање.

Сваке недеље ПРИЧА

Како је створена жена

О томе је говорио својим ученицима велики Буда овако:

Дуго се мучио бог Тварши око изградње света. Створио је небо и земљу, брда и долине, река и мора, камење и животиње. Био је задовољан својим делом, па у себи рече: »Треба створити цара овога света«. И — саздах човека.

Прво је с највећим трудом и љубављу створио мушкараца, и кад је хтео прећи на стварање жене увидео је да за њу није остало грађе, јер је све потрошио на човека.

Сео је бог на обалу тек створене свете реке Ганга, загнурио главу у руке и почео мислити. Много пута рађало се и залазило сунце, а он је још мислио. Мушкарац га је стално молио да створи и жену.

И услишио је Тварши молбе

онога кога је поставио за цара природе.

Узео је од месеца његове округлине, од ветра његову непостојаност, од трске њену виткост, од траве њену лаку дрхтавост, од облака плачљивост и почео градити жену. Али грађа се показала недовољна; још је нешто недостајало.

Опет је сео Тварши на обалу светога Ганга — и почео мислити. Мислио је, мислио и домислио се.

Узео је од зеца његову плашљивост, од пауна његову сујету, од меда сласт, од мачке лукаву умиљатост, од тигра суровост, од свраке брбљивост, од голубице њено кукање, од змије лукавство и од магарца тврдоглавост. Све је то мешао са пређашњом грађом и саставио жену, па предавши је мушкарцу рекао:

— Узми је и буди срећан!

Мушкарац је захвалио, узео жену и одвео је своме дому. Али после три дана појавио се он понова:

— Узми ову жену натраг, она ми трује живот. Она тороче толико да ми глава бучи, она стално хоће да се само њој обраћа пажња, прави ми сцене за сваку ситницу, не да ми ни тренутка мира. Ја не могу живети с њом и враћам је теби који си је овакву створио.

Кад то рече, човек остави жену богу и оде. Али после три дана опет дође.

— Велики Тварши! рече он. Откако живим без жене, мој живот личи на велику пустињу коју си створио. С тугом се увек сећам како је она певала и играла, како ме је умиљато погледала испод својих дугих трепавица, како ме је омалљивала слатким гласом. Њен смех је звучао као музика. Било је толико пријатно гледати је и тако слатко пригрлити је! Молим те, велики Боже, врати ми је.

И Бог му услиши молбу — и мушкарац опет одведе жену.

Прођоше опет три дана, а муж се поново јави, водећи жену за руку.

— Ја не могу више живети с њом! узвикну он љутито Богу. То раскалашно створање ствара ми сувише брига и непријатности. Узми је натраг, велики Тварши, и буди уверен да више нећу доћи по њу.

Али Бог на то одговори:

— Знам да ћеш опет доћи. Ти не можеш живети с њом лако, али ти је још теже живети без ње. Узми је и ради шта знаш.

Мушкарац остаде дубоко замишљен.

— Шта да радим? питао се он брижно.

И то питање стоји пред њим и дан дањи, јер — њему је заиста тешко живети са женом, а без ње му живети није лако, него још и теже...

...Тако је учио велики Буда.

НЕСТОГРАЗУМ

— Јао, госпон Рако, што је то дивна девојка, па умиљата, а већ и да не говоримо о васпитању. Била је у неком пансиону пет-шест година.

— Море, то ми се баш и не допада, јер су те из пансиона најопасније. Науче тамо сто ђавола па им после мало један муж већ одмах праве акционарско друштво, — одговара г. Рака замишљено.

А није му, брате, ни лако. Човек већ у зрелим годинама, солидан и добро ситуиран, провео целу своју младост као нежења, уверен да је брак опасна и штетна институција, а сада га одједном скопили са свих страна и навалили на њега ко зубна болест да се жени. Додуше, ове га ратне прилике знатно укротиле и опаметиле, па је и он увидео да је жена потребна ал некако све га хвата језа при помисли да мора да мења цео свој начин живота и све своје стечене навике. Решио се на брак, али у исто време део је себи реч да ће добро да промисли пре него што загази.

И ето, госпа Дана, његова прва комшица, већ се потрудила да му провадише и негде у Пелилули пронашла прави »бисер« који је неким сретним случајем до сада остао незапажен па тако госпон Рака има шансе да га добије. Слуша то Рака у неверици па му све чудно како да баш он добије тако благо од девојке ал! нема куд. Пристаде на виђење и договори се с госпа Цаном да то предвече оде на Калемегдан где ће се она прошетати са бити имајућом вереницом.

Удасио се Рака, што веле као стари фијакер. Чак и оно мало косе намазао колоњском водом што није радио већ бог те пита од кад, обукао своје најбоље одело и отишао на Калемегдан. Ухватио бусију баш на главној стази и чека да наиђе његова суђеница. Убрзо се појавила госпа Дана са једном лепом плавушом, веома елегантном и на први поглед јако скромном. Гледала је само у земљу и као да се нечега стидела. Длече до обилгатног упознавања уз већ стереотипне фразе, а затим се госпа Дана неопажено изгуби. Разговор између њих двоје био је веома кратак, али и интересантан.

— Ви, госпођице — поче Рака — свакако знате за моје намере. Зато бих волео да се ми сада изразговарамо и добро упознамо да после не би било разговора и пребацивања. Прво, како вам је име?

— Анка, промуца девојка.

— Шта сте учили?

— Ништа. Била сам болесна па нисам учила гимназију, а после сам била продавачица у једној радњи.

Рку нешто лецину у срце. Продавачица! Јао,

београдске продавачице знају свакога ђавола и он се њих увек чувао и сад тако да нагази.

— А где сте били продавачица — настави он свој испит.

— А сад ћу ја вас да узем на лаку ватру. Испитујете ме ту пола сата ко да сте ви неки младунац и тазе роба. Да ме не би дуже гњабили, ја ћу вама да кажем кратко и јасно зашто сам овде дошла. Да нађем тежак посао не желим а лакога посла нема, а ја сам навикла на леп живот. Зато сам хтела да нађем старијег и озбиљнијег господина који би ме помогао за време ових тешких дана не распитујући се за моју прошлост и не постављајући неке велике захтеве. А ја бих са моје стране зажурила на његове године и евентуалну ћелу... Код тих речи она шеретски намигну у правцу његове обеле лобање.

— Изгледа, ми се нисмо разумели. Ја сам хтео да се женим, поче Рака. Ја сам хтео домаћицу, солидну жену, мајку.

— Мајку? зграну се Аанка. У тим годинама такав мајмун и ви још хоћете децу. Није вас срамота. Имате такве намере према једној слабој и незаштићеној девојци. Ја сам хтела да будем домаћица, виртшафтерка, да се прехраним и нађем уточиште, а не да се удајем за мајмуне и њима рађам децу.

Рака када чу ово хтеде да падне у фрас. Узалуд јој је он објашњавао да је по среди неспоразум, ова лепотица је праскала и викала да се свет поче окупљати. Кад је видео да му ништа не помаже, Рака ухвати тутан. А сутра сабајле оде код госпа Дане да је прекори што му је направила целу комедију. Госпа Дана му мирно каже:

— Сами сте криви. Девојка је била пристала, а када сте ви почели да јој читате вакалу и да саслушавате, она је изгубила вољу па се брзо досетила како да прекине разговор и вас отера. Видела она на први поглед да ви нисте за мужа. Јао, госпон Рако, бог вас виво куд се сад вереница испитује шта је пре радила, шта је учила и да ли је добра домаћица. Ниједна вам савремена удавача не би оћутала и да сте наишли на неку опајдару ко зна како би прошли. Него хвалите бога што је ово мирна и кротка девојка.

— Кротка — промуца Рака и прекиде сваки разговор јер виде да он не разуме данашњу генерацију и да је много боље што се није споразумео са овом модерном удавачом, јер ко зна шта би после било.

И тако се госпон Рака дефинитивно реши да остане мушка уседелица и да не ступа ни у каква ближа познанства са женским светом пошто се то за њега мора свршити са неком несрећом.

WWW.UNILIB
УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

ЖЕНСКИ

в е е т и

НАША ПОШТА

Спортисти: Твој рукопис је врло леп али оно што си написао нема смисла чак ни за шаљиви лист.

Мазалу: Ко ме се пре досади. Да ли теби да мажеш или нама да бацамо у корпу. Утакмица је почела.

Николи: Цабе глумиш сиротињу кад свет зна колико си се нагумао пара. Боље пусти паре у саобраћај да и други виде вајду.

Газда Жарну: Не може човек од овог поквареног света на миру да изгуби своје паре.

Станку: Прежали штету па пуј пике из почетка. Плаћа овај гурави народ.

Радиши: Боље је да ти твоја жена разбије главу него да те туђа помилује.

Веселану: Лепо је што се смејеш али покушај да се мало смејеш и на твој рачун.

Добром срцу: Лепо је што узимаш сто на сто али ти не ваља што тражиш да ти људи буду зато благодарни.

У љубави се дешава као и у рату: тешко побеђеноме!

Мушкарцу кад кад досади љубав. Жени — љубавник.

Мушкарци сместа изјављују своју љубав, али оклевају с признањем кад она престане. Код жена је увек обратно.

Непријатељи се увек боље познају него пријатељи. Зато и живе на одстојању.

Когод се шминка, несме јести хлеб у зноју лица свога.

Оне се не брину

— Замисли нама не дају купоне за дуван.
— Када добијају мушкарци биће за нас сигурно, само је питање да ли ће бити за њих.

ТЕТКА РОЈКА Одровара

Мари: За парадајз је рано али ја не дајем савете за туршију воћа и поврћа већ за конзервирање лепоте. До душе и то је туршија.

Бисерки: Воронов је знао сретства за подмлађивање али их ја, на жалост, не знам. Зато купи грамофонску плочу: »Прође си вац Крушевац« и свирај свако вече.

Хањи: Велика је оскудица у косметичким сретствима зато употребљавајте народне опробане лекове. Скувати липов теј, теј попипи а онај густиш ставити у марамицу и ставити на очне капке.

Ранђији: Теби је лако за помаду, свако јутро намазати лице, врат и груди младим кајмаком па после тога се истрљати са бунарском водом а онај употребљени кајмак продај некој београђанки.

Лели: Чим он очекује да га ви дуваните и храните, нема ту хлеба. То је неки ладолеж.

Перка: Узети сто грама колоњске воде, два лимуна и 10 грама лавандле. Сипати 10 грама глицерина и све дотле мућкати док се не пробудиш.

Натици — Петровац: Код вас је тежак случај. Млада и елегантна а нема среће. По среди је урок и то на слово Б. Рецимо Борпа!

НАУЧИЋЕ ЈЕ

— Знаш, Пера ме је почастио новом титулом.
— Знате? А кога?
— Јуче. Кад ме је срво, рекао ми је »рогоњок«.

— Госпођице хоћете ли да вас научим да пливате!
— Хоћу.
— Дођите сутра у четири сата.

— Ах, драга, ти не можеш да се одвекнеш становања на последњем спрату.
— Одувек сам сматрала, да је на последњем спратовима чистији ваздух и лепши изглед.